

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja *Kristus ir augšāmcēlies! Mīļotā draudze!* 11.04., Dieva Zēlsirdības svētkos, mēs neviena nevarējām pat iedomāties, ka šie svētki kļūs par pēdējiem mūsu visu iemīlotās un cienītās ērgelnieces-dirigentes un uzticīgās draudzes aktīvistes Janas Grizānes dzīvē un kalpošanā. Tas, ko es biju tik bieži jums teicis par ikviena neizbēgamo saskarsmi un cīņu ar Covid vīrusu, nu ir piepildījies šoreiz gan manā, gan Janas dzīvē. Taču sirds asiņo par tik fatālu cīņas rezultātu mīļotās Janiņas gadījumā, kuru vairākas reizes izmisīgi lūdzu gan es, gan ģimene, gan draugi, lai viņa savlaicīgi dotos uz slimnīcu. Taču viņas pārmērīgā mīlestība uz tajā brīdī kopjamo slimo māti viņas mājās neļāva viņai dot priekšroku savas dzīvības glābšanai, ko viņai dedzīgi lūdzu. Diemžēl tikai pēc 10 dienām (21.04.), kad jau vīruss bija skāris 90% plaušu, viņa pēdējiem spēkiem piezvanīja Ātrajai palīdzībai, kas viņu hospitalizēja uz Sauriešu slimnīcu. Likās, ka būs cerība viņu glābt, bet, diemžēl, jau bija par vēlu. Un tas man paliek kā nosodījums, ka es nespēju viņu pierunāt un uzdrīkstēties pašam viņai izsaukt Ātro palīdzību. 22.04. es pats devos uz Infektoloģijas slimnīcu, lai glābtu savu dzīvību. Esmu bezgala pateicīgs visiem neskaitāmiem ticīgajiem visā Latvijā un ārzemēs, kuri tik intensīvi lūdzās par mani, pr. Vjačeslavu Bogdanovu, Janu un Ņinu, kurus skāra Covids. Diemžēl šoreiz Dieva griba pagaidām saudzēja trīs slimniekus, bet nabaga Janiņa krita par upuri šim vīrusam, kā pr. Mārtiņš Bezdēlīga. Un ir tik grūti šoreiz ar to samierināties, jo tas ir milzīgs zaudējums visai mūsu draudzei, kuras viens tik nozīmīgs balsts 29.04. tika nocirsts pēc vairāku dienu intensīvas cīņas reanimācijā. Mums visiem tas bija liels šoks un daudziem arī liela vilšanās, ka tik daudzu cilvēku lūgšanas un pat gavēnis nespēja glābt Janas dzīvību. Tomēr mēs esam aicināti reāli novērtēt cilvēka radītā nāves ieroča ļaunumu un cīnīties ar to.

Es ļoti lūdzu, lai Dievs dziedina mani no šīs slimības sekām — abpusējā plaušu karsoņa, ka es varētu tikt uz mīļotās Janiņas bērēm, kuras centos noorganizēt no slimnīcas. Paldies visiem, kuri sakopa dievnamu uz bērēm! Pateicos Dievam, ka Viņš atļāva man vadīt šīs skaistās bēres kopā ar pr. Andreju Kazakeviču, izvadot Janu ar aizkustinošiem mūsu un Ogres koristu dziedājumiem bērū sv. Misē, kuriem no sirds pateicos. Savu kolēģi pavadīt bija ieradušies daudzi Nacionālo bruņoto spēku karavīri un orķestris, kas kapsētā spēlēja atvadu brīdī, ap 300 pavadītājiem atvadoties no Janas. Zārka nolaišanas kapā brīdī tika atskaņota Valsts himna un izšautas zalves saskaņā ar militāro rituālu. Tās bija tiešām ļoti krāšņas un emocionālas bēres, kurās mēs visi sirsnīgi lūdzām Dievu par Janas skaisto dvēselīti, lai tā varētu tagad Viņu slavēt debesu eņģeļu korī.

Jana mīlēja Dievu un bija ticīgs cilvēks, regulāri praktizējot svēto sakramentu dzīvi. Gandrīz katrā sv. Misē

svētdienās viņa izteica dažādus lūgumus Kungam, sevišķi par savu mazticīgo ģimeni, lai tie atgrieztos pie Dieva. Diemžēl viņa netika atbalstīta savā kalpošanā draudzē no ģimenes puses un bieži arī cieta par to. Tomēr viņa pazemīgi turpināja kalpot ar prieku Kungam gan svētdienās, sestdienās un svētku dienās. Es vienmēr apbrīnoju viņas izturību un centos viņu atbalstīt turpināt nest savu dzīves krustu. Un Jana to uzticīgi arī nesa līdz savas dzīves Golgātai. Ar viņu bija prieks sastrādāties kā saliedētā komandā, kur centāmi vienmēr svētdienās izvēlēties un saskaņot attiecīgāku dziedājumu repertuāru. Man tiešām bija ļoti paveicies ar Janu, kura nekurnēja, nebija iedomīga, uzpūtīga kā citi profesionāļi. Protams, bija dažreiz arī domstarpības, pārpratumi, bet mēs spējām tos atrisināt caur dialogu. Viņai nebija viegli vilkt uz sevis visu mūsu mazā koriša jūgu, mācot jaunas dziesmas, Mesas, vienlaicīgi diriģējot un dziedot altu vai soprānu, pat dažreiz tenoru. Dievs deva viņai šo lielu muzikalitāti un harizmu iedvesmot kori ar savu pozitīvismu un entuziasmu. Kad pirmajos manas kalpošanas gados uz bīskapa vizitāciju es pieaicināju savu bijušo tik pat enerģisku diriģenti Valdu Tračumu, baidīdamies par dažiem jauniem un ļoti sarežģītiem dziedājumiem, es biju pārsteigts, ka Valda iedeva Janai nodirģēt dažus no tiem, un viņa tik pārliecinoši tika ar tiem galā, ka es biju sajūsmā par viņas radošo izaugsmi. Tad Jana man pati atzinās ar prieku par diriģēšanu baznīcā, ka “tas tik tiešām ir manējais ceļš.” Ar lielu baudu viņa diriģēja, dziedāja un spēlēja, aizraujot arī visu kori, sevišķi lielajos svētkos. Lai gan mums līdz šim katra svētdiena bija kā svētki, kad skanēja koris Dieva godam. Cītreiz var būt bija pamaz dziedātāju, bet arī tad viņa izgāja no situācijas un centās no sirds kompensēt “caurumus” ar savu spēcīgo balsi. Tas smaids uz viņas sejas bieži arī mani uzmundrināja vairāk paļauties uz Kungu grūtajos brīžos. Jana bija ne tikai draudzes aktīvistē, bet arī mans labais, uzticīgais draugs, kas mani pieņēma tādu, kāds es esmu (pretstatā dezertējušajiem koristiem un draudzes locekļiem). Viņa spēja bieži man palīdzēt ar derīgu padomu un ieviesa sirdsmieru un drošību. Jana arī organizēja dievnama kopšanu, sastādot grafiku. Pirms mūsu dievnama sagraušanas Jana organizēja bērnu koncertiņus pirms Kristus Dzimšanas Vigīlijas Mises. Tie bija skaisti mirkļi. Viņa palīdzēja organizēt arī labdarības akcijas, apciemojot ar dāvanām vecos, slimos un pansionāta iemītniekus. Man bija laime, kad viņa brauca spēlēt un dziedāt uz Jumpravu un Madlienas pansionātu, kur sevišķi bija daudz darba. Gribu atgādināt, ka savu kalpošanu Jana veica bez algas.

Mēs visi labi apzināties, cik liels visai mūsu draudzei ir Janas zaudējums, ko smagi pārdzīvoju arī es. Katru svētdienu viņa tipināja pēc desmitiem sarunāt programmu. Šodien es viņu vairs nesagaidīšu ne kancelejā, ne baznīcā. Un mūsu bārenītim korim nāksies stipri saņemties un

pirast pie jauniem apstākļiem. Lūgsimies par Janas dvēselīti, lai viņas gars turpina dzīvot mūsu sirdīs! Pr. A. S.

+++/\+++/\+++/\+++/\+++/\+++/\+++/\+++/\+++/\+++

Es dziedāšu par tevi, Tēvu zeme, Debestēva eņģeļu kori!

Šajās sāpju un skumju pilnajās dienās, mēs katrs sev uzdodam jautājumu: “Kāpēc Dievs tā notika, kāpēc? Kāpēc tu, Dievs, mums atņēmi mūsu draudzes dvēselīti, mūsu kora dvēselīti?” Piedod mums, Dievs, mūsu augstprātību, pazemības trūkumu, jo bieži mēs domājam, ka mēs esam tie galvenie, bet aizmirstam, ka Tu esi mūsu Dievs un Radītājs. Cik bieži mēs aizmirstam pateikties Tev par visu un lūgt: “Tavs prāts lai notiek, ne mans!” Sirds asiņo, domas jūk, vēl ilgi nenoklusīs jautājums: kāpēc?

Dievs, palīdzi mums piecelties un iet ar cerību, ka viss labais, kas padarīts virs zemes, nekur nepazūd. Varbūt satiksimies koku šalkās kapsētas priedēs, vai sadzirdēsim tevi cīruļa treļļos, vai satiksimies uz tālajām zvaigznēm - uz Piena ceļa takas, “varbūt.”

Izsaku sirsnīgu līdzjūtību Andrim, Janas bērniem, mātei un visiem tuviniekiem.

Antoņina Ratnieks

++++\++++\++++\++++\++++\++++\++++\++++\++++\++++

“Dusi, mīlā, nu dusi”... (I. Tālmāne)

Pirms kādiem gadiem desmit, kad Edgars vēl gāja bērnudārzā, vedot viņu no rītiem uz grupiņu, es bieži sastapu kādu sievieti, kas nāca mums pretī. Es nezināju ne kas viņa ir, ne kā viņu sauc. Vienkārši tā sagadījās, ka mēs nācām uz dārziņu, bet viņa jau steidzās prom. Bieži mēs paejam nepazīstamiem cilvēkiem garām, pat nepamanot viņus. Nezinu, kas piesaistīja manu uzmanību viņai, vai viņas spilgtā matu krāsa, vai smaids, kas vienmēr rotāja viņas seju, vai varbūt tas, ka viņa bija ģērbusies armijas formas tērpā. Tiešām nezinu. Dažreiz gadās, ka tu satiec kādu cilvēku, pilnīgi svešu, nepazīstamu, bet kaut kā ievēro viņu, un viņš paliek tavā atmiņā. Pēc vairākiem gadiem, kad mēs ar ģimeni sākām apmeklēt mūsu baznīciņu, izrādījās, ka Jana (kura tik ļoti man bija palikusi atmiņā no bērnudārza laikiem) baznīcā spēlēja ērģeles un vada mūsu draudzes kori. Tur mums Dievs bija lēmis iepazīties un nelielu dzīves ceļa gabaliņu iet kopā, lūdzoties un kalpojot Dieva godam. Žēl, ka tas bija tik īss. Kaut arī nebijām kļuvušas par sirdsdraudzenēm, es pateicos Dievam, ka man bija lemts Janu satikt un iepazīt. Ar viņas skanīgo balsi un lielo mīlestību pret Dievu, ģimeni un dzīvi. Ar viņas plašo sirdi, kurā pietika mīlestības visiem, ko Dievs bija sūtījis viņas ceļā. Par to liecināja arī tie daudzie cilvēki, kuri bija sapulcējušies tik kuplā skaitā, lai pavadītu Janu pēdējā ceļā.

Tik ļoti pietrūks viņas skaisto dziedājumu dievkalpojums, kurus klausoties pat mūsu “bezgalīgās” mises nelikās vairs tik bezgalīgas. Pat mazie Marta un Andriņi mūsu baznīcā vienmēr centās aizbēgt no mammām un tikt pie Marijas altāra, no kurienes ļoti labi var redzēt kori, lai paskatītos no kurienes plūst šīs burvīgās skaņas un melodijas. No kora viņiem vienmēr priecīgi māja un smaidīja Jana un citas kora meitenes.

Mums katram ir nolikts savs ceļš dzīvē, mēs nezinām, kurā brīdī un vietā tas aprausies. Par skaudru un sirdi pļošu piemēru ir Janas pāragrā aiziešana. Sargāsim sevi un savus mīļos, tuvos cilvēkus. Lai mums nebūtu jāpārdzīvo par to, ka kādam nespējām palūgt piedošanu vai pateikt: mīlu...

No sirds jūtam līdzī Janas ģimenei un izsakām dziļu līdzjūtību!

Baiba Čubatjuka

Mūsu koristi dalās savās atmiņās par mīļoto diriģenti un ērģelnieci Janu Grizāni.

Esmu pateicīga Dievam par to, ka ļāva manā dzīves ceļā satikt Janu! Vienmēr tik ļoti aizrautīgu un mūziku mīlošu cilvēku, kura ar savu optimismu un dzīvesprieku uzmundrināja citus. Ar savu smaidu sejā spēja pat visbēdīgākos vaibstus pārvērst smaidā. Pat grūtās dzīves situācijās spēja redzēt cerību un iedvesmoja arī citus nepadoties.

Sirds un prāts vēl netic Janas aiziešanai... Šķiet, vēl tiksimies savas draudzes baznīcā, lai godinātu Dievu ar dziesmām... Taču... Nu jau tiksimies katrs savā kori: Jana - debesīs eņģeļu kori, mēs - šīs zemes draudzes kori. Ticu, ka arī turpmāk mūs vienos mīlestība uz Dievu un mūziku. Janai bija īpaša vieta mūsu kori un mūsu sirdīs. Lai mūžīgā gaisma atspīd Viņai! Jana, Tu biji un būsī mūsu kora dvēselīte!

Linda Pētersone, soprāns

Kristus ir augšāmcēlies! Patiesi ir augšāmcēlies!

Mūs visus satrieca šī Lieldienu laikā saņemtā sēru ziņa par mūsu Janiņas pāragro aiziešanu mūžībā!

Vēlos pateikties Dievam par to, ka savā dzīvē esmu sastapusi Janu - mūsu smaidīgo, uzticamo, pacietīgo, atbildīgo, jauko Lielvārdes katoļu draudzes gana palīgu.

Atveidojot skaistus dziedājumus ar Janas muzicēšanu un dziedāšanu, mēs izdaiļojām savas dvēseles. Patiesi to izjutu pēc katras kopā nodziedātās sv. Mises. Jana ar savu talantu bagātīgi dalījās ar mums visiem. Viņa mūs mācīja, iedrošināja, atbalstīja un prata aizpildīt iztrūkstošās skaņas, vienmēr bija atbildīga par mūsu neprecizitātēm.

Ar savu lielo mīlestību viņa mācēja apvienot mūsu mazo kori un justies cienīgiem, gaidītiem, lai kopā dziedātu Dievam slavas dziesmas! Man bija liels gods būt kopā ar Janu, dziedot Kapusvētkos, izbraucot uz mazajām draudzēm: Krapī, Ņeipeni, Madlienas pansionātu, Jumpravas kapeliņu, kur vienmēr bijām mīļi gaidīti. Visiem mums bija liels gandarījums un prieks par sv. Misi, par dziedājumiem Dieva godam, par kopā pavadīto laiku.

Mūsu Jana bija vienmēr līdzjūtīga, saprotoša, viņas jaukais smaids ar bedrītēm vaigos izklīdināja jebkuru satraukumu un nedrošumu. Mums vienmēr bija tēmas, par ko parunāt, pasmieties, nereti ar to pakaitinot prāvestu, kad citreiz pagrēkojām sprediķa laikā... Bēdās kopā raudājām, bet priekos smējāmies līdz asarām. Katram no mums ir savas jaukās atmiņas.

Šīs ziemas jautrākais notikums bija, kad mēs ar Eviju un Janu vizinājāmies no baznīcas kalna, sniegā taisījām “eņģeļus”, gluži kā bērniņā! Tas bija tik jauki un mīļi! Tik pozitīvu un vieglu cilvēku nav daudz! Tādēļ Janu var pielīdzināt EŅĢELIM! Viņa bija, ir un būs mūsu kora un mūsu draudzes mūzikas EŅĢELIS!

“Cik maza ir sēkla — bet cik liels ir koks!

Cik īss ir mūžs — cik daudz var tajā gūt, ja mazai sēklai ieliek SIRDĪ līdz!”

(D. Avotiņa)

No visas sirds novēlu un lūdzu no Dieva: “Mūžīgo mieru un mūžīgo gaismu mūsu JANAI! LAI VIŅAI DEBESU VALSTĪBA UN MIERS!”

Ingrīda Jevsejeva, soprāns

